

Emily Olander Christiansens tale ved Røst i Operaen

Taler

Emily Olander Christiansen
Statskundskabsstuderende
og LGBT+-aktivist

Dato

31. marts 2023

Sted

Operaen, København

For præcis to uger siden blev der afholdt et dragshow for børn på Frederiksberg Bibliotek. Et show der skulle være fyldt med glæde, glitter og grin, men som i stedet blev til et bål af had mod LGBTQ-personer.

De to dragperformere Diana Diamond og Di Di Cancerella modtog hadefulde ytringer. Om pædofili og grooming. De modtog dødstrusler. Dødstrusler for deres drag og for at være queer-personer.

Det er der ikke noget nyt i. Derfor er jeg også træt af at skulle fortælle, at had mod LGBTQ-personer stadig er et problem i Danmark. Jeg er træt af at skulle forsvare vores ret til at eksistere. Alligevel står jeg her i dag for at fortælle, at problemet er større end I tror.

Jeg skulle kaldes en ”klam lebbe”. Jeg skulle mærke en fremmed mands hånd i mit hår, imens jeg kyssede en anden kvinde til en universitetsfest.

En af mine bedste venner skulle spyttes efter, for at gå hånd i hånd med sin partner. For ikke at nævne en anden ven der blev truet med at blive slået ned på åben gade, fordi han er homoseksuel.

Alt det skulle der til for, at jeg endelig kunne erkende, at nok er nok.

Problemet er større end jeg troede.

Derfor skal vi anmelde hadet for at stoppe det.

For hadet er dagligt. Hadet er konstant. Også selvom medierne ikke dækker det.

I starten af marts planlagde en 18-årig et knivangreb på queer-personer i Aarhus. Har I hørt om den nyhed? Jeg tvivler stærkt på det. For sagen blev kun dækket af lokale medier.

Manden blev heldigvis anholdt, men eksemplet viser, at homofobien og transfobien desværre lever i bedste velgående.

Heldigvis fik os minoriteter forbedret vores retssikkerhed sidste år, hvor lovgivningen blev strammet, så det nu er nemmere at straffe ytringer, hærværk og vold som er motiveret af offerets seksualitet, kønsidentitet eller kønsudtryk.

Men en lovændring kan ikke stå alene. Kulturen skal også følge med.

For det had der eksisterer, skal frem i lyset. Kun sådan kan mørketallet opløses. Blive offentligt. På den måde kan vi kræve politisk handling. For hvis der ikke er kendskab til et problem eller problemets omfang, så er der ingen politisk motivation til at handle.

Problemet er større end vi tror.

Vi ved, at der kun var 102 queer-personer der fik registreret en hadforbrydelse i 2021. Vi ved også, at der årligt sker flere tusinder hadforbrydelser.

Der er en ubehagelig stor forskel mellem de oplevede hadforbrydelser og dem i statistikkerne. Det ved alle os der er herinde. I står med den viden. Hvad gør I nu?

Hadtale materialiserer sig. Den hadefulde retorik former holdninger, der igen bliver motiv for handlinger. Handlinger, der har fysiske og psykiske konsekvenser for minoriteter. For vores levede liv.

Det kan vi sammen ændre.

For præcis to uger siden stod jeg til en støttedemonstration foran Frederiksberg Bibliotek omgivet af hundredvis af LGBTQ-personer og folk der kæmper for, at vi kan leve vores liv uden had. Vi var mange og dem der prædiker intolerance og had, var få.

Derfor er min opfordring til jer, at I ikke bare forholder jer passivt, når I ser uretfærdigheder. Men at I er aktive, når I overværer eller oplever had. Fordi I er hver og én en del af en kultur, og vi har netop brug for en kulturændring.

Der er brug for, at vi anmelder hadet for at kunne stoppe det. Tak for ordet.

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Agitationstale, Regnbuebevægelsen

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/emily-olander-christiansens-tale-ved-rost-i-operaen>